

РЕШЕНИЕ

№ 1235

гр. София, 17.03.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в
открито заседание на 09.02.2011 г. в следния състав:**

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **8867** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б.

Образувано е по жалба от Х. Х. С. срещу Заповед № */04.06.2002 г. на началника на НДСЧ-ДНСП, с която на Х. Х. С. е наложена принудителна административна мярка по чл. 76, т. 3 от Закона за българските Д. за С. (отм.).

В жалбата се поддържа, че заповедта е издадена в противоречие с материалноправни разпоредби и при нарушаване на административно производствените правила при издаването ѝ - отменителни основания по чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК. Иска се отмяната на заповедта.

Ответникът – директорът на Д. „Б. Д. за С.” изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със Заповед № */04.06.2002 г. на началника на НДСЧ-ДНСП на Х. Х. С. е

наложена принудителна административна мярка по чл. 76, т. 3 от Закона за българските Д. за С. (отм.), като заповедта е мотивирана с постъпило предложение (постановление) от Районен съд гр. Р по изпълнително дело № 4.7107/12.04.2002 г. Като доказателство по спора е представен изпълнителен лист, издаден от Русенски районен съд, с който се осъжда Х. Х. С. да заплати на С М Г сумата от 15 000 лв. заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 07.03.2002 г. до окончателното изплащане.

Като доказателства по спора не бяха представени такива от страна на административния орган, от които да е видно, че лицето е уведомено за започналото срещу него административно производство по издаването на заповедта за налагане на принудителната административна мярка.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК жалбата е подадена чрез административния орган, издал оспорения акт, същата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е основателна, като съдът съобразно чл. 168, ал. 1 от АПК не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – издадена е от началника на НДСЧ-ДНСП. Законосъобразността на административния орган, включително и обстоятелството дали същият е издаден от компетентен орган следва да се преценява към момента на издаването му. Към момента на издаването на оспорваната заповед съгласно чл. 78, ал. 1 от Закона за българските лични Д. принудителните административни мерки се прилагат с мотивирана заповед от министъра на вътрешните работи или от упълномощени от него длъжностни лица да упражняват правомощията по този раздел. Като доказателство по спора е представена Заповед № ІВ-145/22.03.1999 г., с която началникът на НДСЧ-ДНСП е упълномощен да налага принудителните административни мерки по чл. 76, т. 3 от Закона за българските Д. за С. (отм.). Оспорваната заповед е издадена именно от началника на направление „Д. за С.” в ДНСП. Следователно, оспорваната заповед е издадена от компетентен орган, но същата е издадена при съществено нарушение на административно производствените правила и в противоречие с материалноправни разпоредби. Съгласно чл. 7, ал. 2 от Закона за административното

производство (приложим закон към момента на издаване на оспорваната заповед) за започване на производството се уведомяват заинтересуваните граждани и организации. В процесния случай жалбоподателят, видно от представените по делото доказателства не е бил уведомен за започналото производство по издаване на оспорвания административен акт. Действително, като доказателство по спора е представено писмо, адресирано до жалбоподателя, но от страна на административния орган не бяха представени каквито и да било доказателства за предприемането на действия за връчването му. Действително, като доказателство по спора е представено писмо, рег. № П7461/11.05.2002 г., с което административният орган уведомява жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция, че спрямо него ще бъде приложена принудителна административна мярка по чл. 76, т. 3 от Закона за българските Д. за С.. Не са представени, обаче каквито и да било доказателства за предприемането на действия по връчването на посоченото писмо на лицето с оглед, на което и не би могъл да се направи обоснован извод за спазване на чл. 7, ал. 2 от Закона за административното производство. При издаването на административния акт не е бил спазен и чл. 11, ал. 1 от Закона за административното производство (приложим към момента на издаването на оспорваната заповед), съгласно който административният акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересуваните граждани и организации. Не може да се направи обоснован извод, че при издаването на оспорваната заповед са били обсъдени обясненията и възраженията на заинтересуваното лице с оглед на обстоятелството, че същото в нарушение на чл. 7, ал. 2 от Закона за административното производство не е било уведомено за образуването му. Нарушенията на чл. 7, ал. 2 и чл. 11, ал. 1 от Закона за административното производство са достатъчно основания за отмяната на оспорвания административен акт предвид обстоятелството, че същият е издаден при неспазването им.

От страна на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноските по делото, което с оглед изхода на спора следва да бъде уважено – на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 210 лв, представляващи възнаграждение за адвокат в размер на 200 лв. и внесената държавна такса в размер на 10 лв.

Водим от горното, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № */04.06.2002 г. на началника на НДСЧ-ДНСП, с която на Х. Х. С. е наложена принудителна административна мярка по чл. 76, т. 3 от Закона за българските Д. за С. (отм.).

ОСЪЖДА СДВР да заплати в полза на Х. Х. С. направените по делото разноси в размер на 210 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: